

מישיב בביש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

חורבן מענווה וגאווה

האחת מפאת 'ענווה הפסולה', כשכל אבן בורחת ומוותרת על חלקה בבנין. והשניה, כאשר יעזבו האבנים את מקומם כדי להתנשא זה על זה.

"פסוק זה 'ואהבת לרעך' כמון' נדרש בכתבי הארז"ל, באופן נפלא - שצריך לאהוב את חברך, כמון. כמו שאברי גופך אהבים זה את זה ואין מתקנאים אבר אחד בחברו. וכפי שכותב מוהר"ח בספר עץ הדעת טוב: "לא תקום ולא תטור ואהבת לרעך כמון", ירצה במה שנודע בפסוק 'אדם אתם' כי כל ישראל הם אילן אחד ואדם אחד כלול מן רמ"ח אברים, וכמו שכל אברי האדם אהבין זה לזה {כי הרי בסופו של דבר כל אבר מיטיב עם רעהו}, וזה שכתוב 'ואהבת

כמה התפעלו העוברים ושבים בהתבוננם על המגדל האדיר שעמד במרכזה של עיר הבירה, מעולם לא ראו מחזה מופלא שכזה; האבנים שהרכיבו את המגדל החלו לרדת בזה אחר זה, לא לפני שהבהירו וגילו קבל עם ועולם את סיבת הירידה; "איננו ראויות להיות חלק ממגדל אדיר שכזה, קטנות אנחנו מידי ולא יתכן שנתנאה על הבריות ונעמוד בראשו של המגדל הממלכתי המפואר הלוה" הפטירו בענווה לפני כל מי שרק ביקש לשמוע.

דא עקא שאת ההתפעלות הראשונית על הקטנים - המודים לכאורה על האמת ומכירים בקטנותם - החליפו זעקות שבר. מאות אלפי האבנים שעמדו סדורות למופת זה על גבי זה, הלכו ונפלו זה על זה, שברו ורמסו זה את זה, ומענוותנותם נותר אך תל חרבות של אבנים שבורות!

את ההתפעלות הראשונית על הקטנים המודים לכאורה על האמת ומכירים בקטנותם, החליפו זעקות שבר...

לרעך' כי רעך ממש הוא 'כמון', כלומר כדמיון גופך המחובר מאברים רבים, וגם לסיבה זו 'לא תקום ולא תטור וכו' להתקנא איש ברעהו ולהתגדל עליו, וכמו שאברין הקטנים כדמיון הרגלים נשמעין אל אברים הגדולים, כדמיון הראש והעין {כי הרגלים נשמעים לראש ולעניים וכו'}, כך הקטנים שבכם יהיו נשמעים לגדולים, כי מעולם לא נמצא כי רגלי האדם יתקנאו בראשו, ללכת הראש למטה והרגלים למעלה" ע"כ. כי באמת מדוע לא יקנאו הרגלים בראש ויטענו שהם רוצים להיות למעלה. אלא בודאי כיון שהאדם הוא אחד, ואבר אחד בלא השני אינו כלום, ואדרבה אחד משלים את השני. כן צריך לאהוב כל אחד מישראל את רעהו" (דרכי כוכב, תו ב).

העולה מכל זה, שהדרך המבטחת בנין נצחי, היא הכנעת כל אבן לבנאי; כאשר מצד אחד ישמח על היות חלקו בבנין התגלות כבוד מלכותו, ולא יזיח את מקומו. ומאידך לא יתנשא ויתקנא לקחת את תפקיד זולתו.

"ודוקא התאחדותם יוצרת דבר שלם ומתוקן, כמו שמצינו אצל דוד המלך ע"ה, כאשר רצה לבטא את יפיה של ירושלים, אמר: ירושלים הבנויה 'כעיר שחבורה לה יחדיו'. היינו שהיא כל כך שלימה ומשוכללת, כמו עיר שהתחברו יחדיו כל מיני מתכננים ואמנים ואדריכלים שונים, אשר רק מכולם יחד תבנה ותכונן עיר על תילה" (ונכת"ב, שם).

"וכן מפורש בדברי רבינו (תו' קצו) בזה"ל: "וזה ידוע, שענוה בלי חכמה אינה כלום, כי בודאי אין זה ממעלת הענוה להראות עצמו בכפיפת ראש בדרך שטות כאלו וכו', כי זה ענוה פסולה, ועיקר הענוה כשהיא בחכמה" (או"א מידות שער ג).

ומה היא אותה חכמה?

"ענין הגאווה הוא כשאדם מתנשא על חברו. וענין הסלסול שיחשוך עצמו מן ההשפלה והבוז. ואמרו המוסרים: השפל מבלי התנבל, הסתלסל מבלי התגדל! (שם, בשם רבינו יונה)

הענווה האמיתית באה רק לאחר שמצד אחד מכירה האבן את ערכה אשר לכך נוצרה, ומאידך גם את תפקיד זולתה, אשר אף היא כמוה לא לחינם נוצרה;

"כמה מפעלים כבירים של תורה וחסד וכדו' אינם מצליחים להתקדם, כאשר בדרך כלל הנקודה הפנימית לסיבת חסרון ההצלחה היא משום שאצל העומדים בראש נתפס מעט הענין של "אנא אמלך", ובמקום הכוונה של "מנאי ומינך יתקלס עילאה" נופלים למחשבות של ישות וקנאה ושנאה, אשר מזה נגרם הפסד וחורבן גדול לכל המפעל במקום שהיה יכול לפרוח ולהוציא פירות מעולים" (ונכת"ב ח"ב, מאמר ד).

הוא אומר; בנין שלם יכול להיחבר משתי סיבות,

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

• שאלה • אבקש עצה שתועיל לי
בעת נסיון בשמירת העיניים?

תשובה: חז"ל אומרים 'הוי מחשב הפסד מצווה כנגד שכרה' וכו', תחשב את מעט הצער שיש לך, כנגד הרבה תענוג שיהיה לך על ידי זה, וכן ח"ו להיפך את מעט התענוג המדומה כנגד הצער האיום ונורא שיגיע מזה.

עוד זאת תדע שבדורנו אם זוכים להשמר, אז חשובים אצלו יתברך יותר מנח בדור המבול.

ואם רואים ח"ו מה שלא צריך אז לא רואים מה שצריך, ואם נשמרים מראיות אסורות אזי זוכים לראות מה שצריך.

• שאלה • יש לי אח המדבר עמי
בגנות יחידים או קהילות, ואף
שכוונתו לש"ש, אני חש שהרבה
מזה אינו לתועלת וגובל באיסור
לה"ר. איך אני יכול להתחמק ממנו
בדרכי נועם?

תשובה: אמור לאחריך שהן אמנם שהוא ערליכער איד וצדיק אבל דיבוריו שוברים אותך; אם פלוני אינו בסדר ואלמוני מושחת, הלא גם אני מלא חסרונות. לכן שישתדל לדבר מעלות מאחרים כמה טוב יש בפלוני וכו', ואז זה ייחזק גם אותך, לראות טוב בעצמך. מעניין לעניין, היה פעם חסיד שלא הגיע לשבות במחיצת החסידים שבעירו בכל עת שישבו להתוועד, וכשרבו שאלו על כך, ענה לו שמדברים הרבה לשון הרע (כידוע שהחסידים לדורותיהם היו ידועים בקנאותם לכל דבר שבקדושה ולגורו הפרצות בכם ישראל) ענה לו רבו, תשב עם החסידים ותקשיב היטב למה שהם מדברים, ולא על מי הם מדברים, כי זה נחוץ מאוד שתדע מה הם הדברים שבווערים לחסידים בעצמות.

אנחנו גבורים אדירים ממש!!

ניצוצי אור מתוך שיחה ליוצ"ח - ליל שישי ואתחנן תשפ"ד

אנו יודעים מהו בכלל בית המקדש...
- אילו היינו יודעים את הטעם של
בית המקדש היה לנו כל היום כיסופין
וגעגועים לבית המקדש, התרחקנו
כל כך עד כדי שגם את זה [הכיסופין
והגעגועים] שכחנו כבר. ועם כל זה, זהו
עיקר מעלתנו שאנו מאמינים בהשי"ת,
ומבקשים (אפילו) בקרירות לב על בית
המקדש, לבקש בקרירות לב על הגאולה
ועל ביאת המשיח.

איננו מרגישים את הטעם בזה, אבל ככה
אנחנו וככה נהיה תמיד (כלומר כל זמן
שאנחנו בגלות ואין לנו השגה אמיתית
בבית המקדש, אזי גם אם נשיג מה
שנשיג כ"א כערכו עדיין נחשב כקרירות
לערך הכאב שהיה ראוי שנרגיש). וזהו
רצון השי"ת (שנתפלל כפי ערכנו).

מה הכוונה 'בקרירות'?

אפילו כשיש לאדם לב קר, אבל כשיועד
שזהו האמת, שאנו זקוקים לבנין בית
המקדש ולהארת האמת בעולם; ביהמ"ק
יאיר בעולם את הדעת האמיתית באלקותו
ית', וכל הנביאים יקבלו נבואתם מבית
המקדש, ויתרבו הנביאים יותר ויותר,
וכמו שכתוב 'ונבאו בניכם ובנותיכם', יהיה
התחדשות חדשה בהתקרבות להשי"ת.
זה לא חדש, אלא שעברנו העלמה וזה
יתחדש שוב.

מה היתה הנקודה שהיהודי היה שונה בזמן הבית?

הרי לכל חטא היה קרבן אחר וכן הביאו
הרבה קרבנות נדבה. זה היה מקרב אותנו
והיה נמשך מזה שפע, והיה להבורא ית'
נחת רוח גדול.

הגר"א מוילנא אומר שאילו היה לנו
אפשרות להביא עכשיו קרבן אחד
כהלכה, היה זה עושה רעש כה גדול בכל
העולמות, שעל ידי זה היינו נגאלים מיד.
כמו כן היו לנו נביאים, (שזכו לשאוב
שפעם מכח קדושת ביהמ"ק), וגם אנחנו
זכינו לנבואה כדכתיב 'ונבאו בניכם
ובנותיכם'.

אמנם עתה יש לדעת ש'ממה נפשך'
אפשר להתקרב להשי"ת, אם יש גילוי
אלקות כמו בביהמ"ק, הרי שמתקרבים
להשי"ת על ידי זה. ואם אין גילוי אלקות,
הרי שמתקרבים להשי"ת ע"י ההמלכה
בתוך ההסתרה, איך שאנחנו נראים,
שהרי בזה אנחנו גבורים אדירים, גבורים
אדירים ממש. (את השיחה במלואה ניתן
לשמוע בקול אודיע אמונתך).

מדברים הרבה מגדולתנו,
שזכינו להיות העם הנבחר
וכו' וכו', אבל תכלית
אנו כבר כמעט אלפיים
שנה בגלות, איך אפשר
להתחזק במצב כזה?

אדרבה זהו גדולתנו, שאנחנו ממליכים
את הקב"ה בגלות שכזאת. די גרעסטע
מלאכים וואלטן דאס נישט געקענט
אויספירן [המלאכים הגדולים ביותר לא
היו יכולים לעמוד בזה], ואנו, הושתל בנו
גרעין קדוש שכזה, שאין אנו עוזבים את
הקב"ה גם לאחר כל ההסתרות שבעולם.

אין גבול ואין שיעור לעוצם הנחת רוח
שיש להקב"ה מאיתנו. עולם מזההם
ומטונף כזה, ורחמנא ליצלן הפריצות
והתאוות מתחזקים יותר ויותר, ואעפ"כ
אנו יודעים שאין עוד מלבדו ית', הכל
שקר וכזב, טינוף הטובע בהם שלא יצא
הגורמים לאדם הטובע בהם שלא יצא
משאול תחתיות לעולם רחמנא ליצלן.
ואנו לעומ' יודעים את האמת, שמירת
הברית במסירות נפש, לעסוק בתורה
יומם ולילה, ולהכניס ממון וכוחות שגם
הבנים יעסקו בתורה יומם ולילה...

אז מהו תפקידנו בגלות?

התפקיד שלנו הוא לקיים תורת משה,
תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ללמוד
בשמחה רבה, להתמיד ולחדש בתורה,
ולגדול יותר בתורה. ולהאמין באמונה
חזקה. ולהיות חזקים מאד בשמירת
הברית במסירות נפש ממש. זה התכלית
שלנו לעשות רצונו יתברך, להמליכו
ולייחדו.

להמליכו - פירושו שאם אתה רוצה
לעשות משהו, והקב"ה אומר 'לא', אתה
אומר 'רבונו של עולם אתה המלך שלי,
אני לא עושה את זה'.

ולייחדו - הכוונה להאמין שהקב"ה יחיד
ומיוחד, הוא ברא את העולם מאפס
המוחלט, ואנחנו הנבראים הנבחרים מכל
הבריאה, הן מהעוה"ז והן מכל העולמות.
אשרינו מה טוב חלקינו, אין לנו ספק בזה,
וכך אנו מבלים את השנים עם גישמאק
(בנעימות), ללמוד בשמחה ולהתפלל
בשמחה, ולעשות ריקודים. אשרינו מה
טוב חלקינו.

מה מוטל עלינו לעשות למען בנין ביהמ"ק?

העיקר הוא התפילה. לצערנו בגלל שאין

נקום נקמת בני ישראל

רביה"ק מגלה בספה"ק ליקוטי מוהר"ן (סי' י"ח אות ג') שפגם
אמונה הוא בחינה של עבודה זרה. מהבעש"ט כתוב (דגל)
מחנה אפרים קדושים) אם הוא רק "וסרתם" - מיד "ועבדתם
אלהים אחרים". כי צריכים להיות בכל עת עם אמונה בה',
ואמונה' וקדושה' תלויים זה בזה באופן קשור מאד.

ראינו שהשם 'קנאות' מצינו בתורה רק בשתי ענינים, אצל
'קדושה', ואצל 'עבודה זרה', ושתיים אלו כתיב כמה פסוקים
דייקא עם המילה 'קנאות'.

אצל פנחס קנאה כתיב (במדבר כה ג') "וחיתה לו ולזרעו
אחריו ברית כהונה עולם תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על
בני ישראל", ממש זה הוא קנאות דקדושה - זהו קנאות
של אמת.

וכן מצינו אצל משה רבינו; הקב"ה ציוה לו (שם לא ב'): "נקום
נקמת בני ישראל מאת המדינים", והקב"ה אינו משתמש כאן
בלשון 'מלחמה', אלא בלשון 'נקמה', למה, כי "הן הגה היו
לבני ישראל דבר בלעם" (שם טו) שם בפעור בשיטים.

אליהו הנביא אומר (מלכים א' י"ז): "קנא קנאתי לה' אלוהי
צבאות כי עזבו בריתך", כי על זה שייך קנאות.

יש פסוק בוכריה (ח ב'): "כה אמר ה' צבאות קנאתי לציון
קנאה גדולה וחמה גדולה קנאתי לה", במקדש מלך על
זה"ק (שמות ג' ע"ב) הביא בשם רבי חיים וויטאל שציון זה
יסוד, ציון בגמטריא יוס"ף, וקנאה בגמטריא יוס"ף.

כי אצל שמירת הברית אי אפשר בלי קנאות דקדושה,
לא סתם מלחמה, אלא קנאות ה', והעיקר קנאות הוא על
הקדושה. ולמעשה צריכין להתחיל הקנאות על עצמו ובשרו
לעמוד איתן ולא לשכות, וכל שכן אם יש לו טמטום הלב
ונדמה לו שהסטרא אחרא באה ורוצה כביכול לרחם עליו
אשר "ורחמי רשעים אכזרי" (משלי יב ז'), אזי צריכין להיות
אכזר בכל הכוחות בלי שום טעם! להרבות הרחמנות של
אכזריות על עצמו 'אין א פארוואס'! ובוה תלוי כל היהדות.

אין הכי נמי שיש לו לאדם כמה עליות וירידות, ובשעה
שהאדם נמצא בירידה נסתלק ממנו כל המוחין, ונסתלק
הכל, כל ההשכונות וכל הכוחות כולו, אבל צריכין לאחוז
את עצמו בהרשימו להיות רוצה על עצמו בלי שום טעם!
ואין לך דרך אחרת לחלום כנגדו ולהכניעו, ורק באכזריות
אפשר לישאר יהודי.

(שובבי"ם שנת תשס"ח לפ"ק)

ונאחזו בתוככם

מו"ר הגה"צ שליט"א כתב: אשריך עם המצוה של צדקה
לארץ ישראל, אשר תלמידי הבעש"ט הק' עסקו בזה
הרבה. לדעתי זו זכות נשגבה עד למאד לאלו הדורים בחוץ
לארץ שכל קיום יישוב ארץ ישראל הוא על ידיהם, ובפרט
אלו התומכים את התורה ולומדיה על אחת כמה וכמה.
ונחשבים להדברים העומדים ברומם של עולם. ועי' בלק"מ
(ח"ב סי' ע"א) שמדבר שם ממעלת צדקה לארץ ישראל.
ועי"ש שמגלה ש"תרומה" ס"ת לחזו"ת בנועם ה' ולבקיר
בהיכליו..

(ר"ח מנחם אב תשכ"ז לפ"ק)

חיים של תפילה

נפל' - שלא היו לו כלל שנות חיים, לשבעים שנות חיים נצחיים! חיים של תפילה ובקשה! עד שנעשה ממנו "דוד מלך ישראל חי וקיים!" וראו כמה נפלא וגורא הוא הדבר הזה. דווקא הוא שלא היו לו כלל חיים, עליו נאמר "דוד מלך ישראל חי וקיים!"

וזהו אם כן הלימוד הנפלא שאנו למדים מדוד המלך ע"ה. לעשות מכל הירידות - עליות! ואכן איתא בווהר הקדוש (תצוה דף קפ"ד): "לית נהורא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא". דהיינו, דווקא מזה שהאדם מתקרב להשי"ת על ידי החושך, מזה דייקא נוצר האור! "לית מתקא אלא מגו מריא" - המתקת באה דווקא על ידי המרידות כאשר השי"ת עוזר! והו הלימוד של דוד המלך ע"ה!

להחזיק מעמד בכל המצבים

מוהרנ"ת מאריך בליקוטי הלכות (הלכות אונאה הלכה ג) שכל מה שכתוב בתורה, כל הגליות והגאולות, כל העליות והירידות, הכל עובר על כל אחד ואחד מישראל. ומבאר רבי נתן שישנם ב' מיני תשובות. תשובתו של משה, ותשובתו של דוד. 'תשובתו של משה' וגאולת משה' הוא הענין שגאל את בני ישראל ממ"ט שערי טומאה ומביאם לדרגה גבוהה של קבלת התורה - זהו גאולת משה. 'תשובתו של דוד' וגאולת דוד' הוא אחר שכבר קיבלנו את התורה, והסיטרא אחרא באה ומקטרגת בכל מיני קטרוגים, היא לוכדת האדם שיטא בעגל, לחטוא ב"נתנה ראש ונשובה מצרימה" (במדבר יד, ד) - ועוד כל מיני מעברים, או באה גאולתו של דוד.

כאשר יודעים את הסוד של דוד המלך, הסוד איך להחזיק מעמד בכל המעברים שבעולם! בזה יכולים להחזיק בהשי"ת לעולמי עד ולנצח נצחים! - זהו הלימוד של דוד המלך! לחזק כל המיני נופלים, לעשות מכל הירידות - עליות! וכלשון מוהרנ"ת שם: "דוד הוא בחינת כלליות התפילה שבני ישראל הכשרים מתפללים לה' יתברך שיוכו לשוב אליו באמת, כי הוא נעים ומירות ישראל, וכל התפילות נקראין על שמו, כי כל ספר תהלים שחיבר דוד המלך עליו השלום נתייחד על ענין זה שנוכח לשוב אליו יתברך מכל הנפילות שבעולם, כי אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לעמוד נגד הבעל דבר כי אם על ידי תפילה, שעל ידי זה זוכין לכל העצות ולכל אופני הישועות, לזכות לצאת מגלות נפשו ולהתקרב אליו יתברך".

(מלכים ב, כג) "וַיִּבֶךְ חִזְקִיָּהוּ כְּכִי גְדוֹל" - ועל ידי בכייתו הרבה הוסיפו לו חמשה עשר שנות חיים. והוספת שנות חיים הוא ענין גדול ומופלא מאוד, כי האדם חי עלי אדמות כפי מה שמחייב המול שלו, יש והאדם חי ששים שנה ולמעשה נקרא שחי חיים ארוכים, כי למעשה היה צריך לחיות רק ארבעים-חמישים שנה, והוסיפו לו עוד שנים לחיות. ומאידך יש והאדם חי שבעים שנה והוא מועט, כי פחתו לו משנות חייו.

ובכן, שבעים שנה של חיים לא בא בקלות כל כך. הוספת שנות חיים עולה ביוקר... ולכן אין הכוונה שאדם הראשון נתן לו שבעים שנה במתנה ודוד המלך חי את חייו ברוגע, אלא בכל שנות חייו היה נתון במלחמת חיים תמידית, היו תמיד רוצים להרגו נפש כי למעשה לא היו לו

” אשר נגמר קצבת חיים הללו, שוב בקשו להרגו, והוא שוב התפלל ושוב הוסיפו לו עוד חיים, עוד חצי שנה, עוד שנה, כך היו כל ימיו בתפילה על עצם חייו

חיים לעצמו. וכאשר פתח פיו תמיד בתפילה ותחנונים לפניו בוראו, נתן לו הקב"ה כמה שנים משנות אדם הראשון, כי הוא היה נכלל באדם הראשון והיה חלק ממנו, וכאשר נגמר קצבת חיים הללו - שוב בקשו להרגו, והוא שוב התפלל ושוב הוסיפו לו עוד חיים, עוד חצי שנה, עוד שנה, כך היו כל ימיו בתפילה על עצם חייו! ועל ידי תפילותיו היה מוסיף תמיד ימים ושנים לשני חייו - "איז במשך זיינע יארן האט ער אויסגעבעטן זיבעציג יאר".

וזהו הכוונה שאמר על עצמו (תהלים מב, ט) "תַּפִּלָּה לֹא-ל חַיִּי" - מיין לעבן איז תפילה! חיי הם תפילה! לי כשלעצמי אין לי שום חיים, השי"ת הוא חיי! אני מבקש ממנו והוא חונן ונותן לי חיים! "חיים שאל מִמֶּךָ נַתַּתָּה לִּי" (תהלים כא, ה).

להפוך כל הירידות לעליות!

והרי מזה אנו רואים איך דוד המלך היה מהפך את כל מעבריו מתכלית השפלות לתכלית העליה! הוא הפך את מה שהיה 'ראוי להיות

אבן מאסו הבונים

כאמור, היה דוד המלך לוקח את כל מעבריו ועשה מהם עליות להתקרב להשי"ת. ועד היכן הדברים מגיעים, כי הרי באמת לא היו לו שנות חיים לעצמו, לא היה לו מול של חיים, כמו שאמרו חז"ל (ראה ילקוט שמעוני בראשית רמז, מא) שהיה ראוי להיות נפל. זאת ועוד מובא (שם) שהיו שנאו עוד בהיותו במעי אמו.

והנה ישי אבי דוד היה אדם גדול מאוד, מאנשי השם אשר בעולם, וכמו שאמרו בגמרא (שבת נה:) שישי היה מהארבעה שמתו בעטיו של נחש, ועוד אמרו עליו (ברכות נח.) "שִׁינָא בְּאוּכְלוֹסָא, וְנִכְנֵס בְּאוּכְלוֹסָא, וְדָרֵשׁ בְּאוּכְלוֹסָא". שכאשר היה יוצא לדרך, היו הולכים אחריו ללוותו שישים רבוא אנשים, וכאשר היה בא היו מקבלים את פניו גם כן שישים רבוא אנשים, כי "אין אוכלוסא פחותה משישים רבוא" (שם). ובכן זה האיש אשר רום גדולתו ומעלתו היתה לשם דבר, כאשר שמואל הנביא בא אליו ואומר לו שאחד מבניו יהיה מלך על ישראל, הוא הביא לפניו את כל בניו, אך את דוד הוא לא הביא! לא עלה על קצה דעתו כי הוא ראוי לכך. (ראה כל הענין בשמואל א פרק ט"ז).

היתה לראש פינה

ואכן דוד המלך העיד על עצמו הפסוק (תהלים קיח, כב) "אֶבֶן מְאֹסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה". דהיינו כאשר ישי אביו הביא את כל בניו לפני שמואל היה דוד מאוס בעיניו ובעיני אחיו ולא הביאו אותו כלל לפניו, ודוקא הוא נהיה למלך ולראש פינה כאשר דווקא אותו משח שמואל למלך על ישראל!

ואיתא בגמרא (פסחים ק"ט) שדוד המלך אמר: "אוֹדֶה כִּי עֲנִיתִי וְתָתִי לִי לִישׁוּעָה". וישי אמר: "אֶבֶן מְאֹסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה". אחיו אמרו: "מֵאֵת ה' הָיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ". ושמואל הנביא אמר: "זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' נִגִּילָה וְנִשְׁמָחָה בּוֹ".

והוא עצמו לא היו לו שנות חיים, ולכן היה נתון תמיד בסכנת חיים והיו רודפים אותו להמיתו, כי כשלעצמו לא היו לו חיים!

התפילה היא חיי...

ואמרו חז"ל שאדם הראשון נתן לו משנות חייו שבעים שנה, ולכן חי רק תתק"ל שנה במקום אלף שנה. וכיון ששנים אלו לא היו שלו אלא ניתנו לו מאדם הראשון, לכן כל חייו היו ברדיפות ומעברים - כי "צוגעגעבענע לעבן קאסט זייער טייער..." [תוספת של שנים עולה יקר מאוד].

על חזקיהו מלך יהודה שהיה צדיק הדור כתיב

ישוב ארץ ישראל

ב"ה יום ה' כ' חשוון תשכ"ח, ירושלים ת"ו בב"א.

וכן ברוחניות יש לכל אחד חלק בא"י ובירושלים של מעלה, וזה תלוי אחד בהשגה, כמוכא בלקוטי מוהר"ן (סי' מט, ד) ממאמר חז"ל (תענית ה, ע"א) "נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלים שלמעלה עד שיבנה ירושלים שלמטה". ובהשתוקקותך לירושלים של מטה, זה סימן מובהק שמקושר אתה בירושלים של מעלה.

בענין הטייפ, אני נותן רשות, העיקר בלי פרסום גדול.

בי"א חשוון היה היאר-צייט של רחל אמנו זי"ע ועכ"י, אחד הצהרים נסעתי מבית מדרשנו לבית לחם, ששם הציון, ואח"כ נודמן שקראו לי מטעקסי, וניגשתי וראיתי שם את הרה"ג ר' מרדכי דייטש שליט"א [וצ"ל] מקטמון, עם עוד חברים, ושאלו אותי אם אני רוצה לנסוע למערת המכפלה אשר בחברון, ונסעתי אתם יחד והיינו שם יותר משעה, התפללתי מנחה אצל הציון של אברהם אבינו עליו השלום, ואח"כ עמדי אצל הציון של שרה אמנו ע"ה, והיתה לי שם התעוררות גדולה. בחזרה עצרנו אצל הציון של רחל אמנו, אולם הבית היה כבר סגור והתפללנו בחוץ... יהי רצון שנפעל ישועות בעד כל ישראל.

בשיחת הר"ן (סימן קנג) מובא שם שרבינו אמר על עצמו שהוא עכשיו "פראקטיק" [פשוט] ואינו יודע כלום והוא מחיה את עצמו שהיה בארץ ישראל, ע"ש השיחה.

אסיים בברכת הצלחה וכל טוב

יעקב מאיר

מכתבך קיבלתי זה לפני כמה ימים. בודאי קבלת מכתב ממני לפני שבוע או יותר בערך, בו הודעתך על קבלת הכסף וקצת דברים מאבי מורי שליט"א. הכיסופין לארץ ישראל שלך הוא סימן טוב על נאמנותך, ולא דבר ריק הוא.

מספרים שלרבינו הקדוש היו שני מחותנים, אחד היה הרה"ק מוואלטישק זי"ע, ואחד היה הרה"ק מחמעלניק זי"ע, שניהם היו צדיקים מפורסמים גדולי עולם. הרב מוואלטישק היה כידוע חותנה של מרים בתו של רבינו הק', ונתברך בענוותנות מופלגת. הוא השתוקק לארץ ישראל ארבעים שנה. והרב מחמעלניק היה עשיר.

והרב מחמעלניק ששמע על השתוקקות הרבה של הרב מוואלטישק לנסוע לא"י ועל המניעות שיש לו על כך - התפלא ואמר: מה הן המניעות? פותחים את מגירת הארון ולוקחים מעות ונוסעים...

ואמר על כך רבינו, שהרב מוואלטישק מכיוון שיש לו געגועים, הוא בודאי יסע בסוף לא"י, ואילו הרב מחמעלניק לא יסע. וכך היה שהרב מוואלטישק נסע לבסוף עם כל משפחתו לא"י, ולקח עמו גם את כלתו, בתו של רבינו (בצפת יש מערה אחת שקורין לה "וואלטישקער מערה" ששם טמונים כל משפחת וואלטישק - כולל מרים בת רבינו), והרב מחמעלניק לא נסע כל ימיו לא"י.

כל אחד מישראל יש לו חלק בא"י, חלק נחלתו השייך לשבטו.

נפשות חסידי

סיפורים ולקחיהם
מאת מור"ר שליט"א

מיטה
עם מרה
שחורה

ושאל: והרי מיטה זו נעשתה מתחילתה עד סופה על ידי יהודי ירא שמים מופלג, ושום נברא עדין לא ישן עליה, ומדוע ממאן הצדיק להנפש עליה. והשיב החוזה: ח"ו, המיטה היא כשרה, רק היא מלאה מרה שחורה...

לאחר מכן נתברר שאכן האומן שיצר את המיטה, ירא שמים הוא, אך המיטה נעשתה על ידו בימי בין המצרים, והלה היה שקוע בעצבות בהשפעת הימים הללו, ועצבות זו נתפסה במיטה ולא יכל הצדיק לסובלה, והיא דקרה אותו כמדקרות חרב.

מזה נלמד כי גם בימים אלו, אין ליפול לעצבות, כי גם הבכי והאבלות אינם אלא מתוך אמונה ותקוה בישועת ישראל בקרוב.

החוזה הק' מלובלין היה מקפיד כל ימיו לא לישן על מיטה שישן עליה זר, ואם קרה שעלה על מיטה כזו, היה נרתע וקופץ משם מיד, כי היה חש במחשבות האדם שישן על המיטה, והפריעו לגודל קדושתו של החוזה.

ובכל מקום באו ונסיעותיו היתה לו מיטה מיוחדת שנשמרה בזהירות יתירה עבורו. באחד הימים הגיע החוזה למעונו של אחד הצדיקים, המארח כבר ידע מקודם על דבר באו של החוזה מלובלין אליו, ע"כ דאג להשיג לו מיטה חדשה, שנוצרה על ידי יהודי ירא וחרד.

והנה לגודל הפלא מיד כשעלה החוזה על המיטה, התחיל לצעוק "געוואלד עס שטעכט מיר!" [אוי! דוקר לי!]. המארח תמה

ניצוץ
אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מורינו שליט"א

ה'אבלות'
הינה ביטוי
של 'תקוה',
ולא של
עצבות על
מה שהיה